

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 742/2017
05.09.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Светислава Бојића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К 2082/14 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године, у седници већа одржаној 05.09.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Светислава Бојића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К 2082/14 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36К 2082/14 од 24.10.2016. године, између осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења четири кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела разбојништво у покушају из члана 206. став 1. у вези члана 33. у вези члана 30. КЗ, за која кривична дела су му претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, те му је опозвана условна осуда која му је изречена правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду Спк 130/14 од 28.08.2014. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци, па је исти осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године. Оштећени ББ, власник СТР "ВВ" и ГГ, власник "ДД" ДОО упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова поступка и паушала, те је одређено да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Првог основног јавног тужиоца у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Светислава Бојића, а пресуда Првог основног суда у Београду 36К 2082/14 од 24.10.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Светислав Бојић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеном изрекне казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити на тај начин што исти не сме напуштати просторије у којима станује, са електронским надзором.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је повређен закон на штету окривљеног, те да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити – и то Кривични законик, уместо Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, будући да је у време извршења кривичних дела, окривљени имао 18 година живота, те су у конкретном случају, према наводима захтева, нижестепени судови морали поступати сходно одредбама члана 41. став 1. и члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица. Због наведеног, бранилац сматра да је у конкретном случају учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац сматра и да је суд доносећи одлуку о кривичној санкцији, односно опозивајући условну осуду окривљеном, морао имати у виду да је према истом приликом изрицања наведене условне осуде пред Другим основним судом у Београду Спк 130/14 од 28.08.2014. године, такође примењен Кривични законик, уместо Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, због чега бранилац сматра да је нижестепени суд у конкретном случају, беспотребно опозвао наведену условну осуду, као и да притом није ценио ни одредбу члана 67. став 4. Кривичног законика. Тиме је према наводима захтева, учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац формално означава повреде закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, по оцени овог суда, исти суштински указује на повреду члана 41. став 1. и члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, као и на повреду члана 67. став 4. Кривичног законика.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења

овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 41. став 1. и члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и члана 67. став 4. Кривичног законика, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.